

Vádak a köztisztviselők szegedi beszerzési csoportja ellen.

(Saját tudósítónktól.) A szegedi köztisztviselők beszerzési csoportja körül furcsa szelek fujdogálnak. Panaszok és vádak hangzanak el és az ár mindig jobban dagad, mindig szélesebb hullámokat vet. Protekciós rendszerről és egyéb súlyosabb dolgokról folyik a szó városszerte és a vádak és gyanúsítások összegubancolódtak szálait nehéz kibogozni. A vádaknak, panaszoknak és gyanúsításoknak ebben a kellemetlen rengetegében sétára indultunk szombaton Deák Dezső újságíró-kollégámmal.

(Az ácsorgás.)

A Horváth Mihály-utca ez év elejéig egyike volt a legszűkebb utcáknak Szegeden. Akkor azonban megalakult 200,000 koronás állami támogatással a köztisztviselők beszerzési csoportja s a csöndnek egyszerűen vége lett. Itt rendezte be ugyanis raktárát a csoport és a raktár azóta minden délután botrányos jelenetek színhelye. Az utcán százával állanak a közhivatalnokok, ezek hozzátartozói és cselédei, hogy órák hosszáig tartó ácsorgás után hozzájussanak legalább a feléhez annak, amit a városnál ácsorgás nélkül egészen megkaptának. És még jó, ha hozzájutnak, mert napról-napra megtörténik, hogy órákig tartó ácsorgás után üres kézzel mennek haza a köztisztviselők.

Mikor a háboru négy esztendeje alatt órási munkával és költséggel sikerült csaknem mindenütt megszüntetni az ácsorgásokat, úgy, hogy ma már csak a zsírért és dohányért sorakoznak a város polgárai, a csoport visszavarázsolta a háborus nyomor első idejét és naponként 4—500 embert sorakoztat föl a Horváth Mihály-utcán — hiába. 4—500 szegény, kiuzsorázott, munkától, szenvedésektől és nélkülözésektől elcsigázott köztisztviselőt — béketűrőse jutalmául. Mert a köztisztviselők szegedi beszerzési csoportja ezidő szerint 2381 családot lát el, 10,307 emberrel. Ezeknek ellátását teljesen kikapcsolták a városi közlélmzési hivatal keretéből, hogy

a kétszeres ellátás lehetőségét megszüntessék. A beszerzési csoport a 2500 könyv tulajdonosát: most délutánonként ötszázas turnusokban látja el!

(Az egyik kap, a másik nem.)

A hosszú hónapok alatt megszokta a szegedi tisztviselők egy része, hogy a csoport raktárában semmit sem lehet kapni gyufán és cikórián kívül. Ezt adnak mindig, mindenkinek, — örülnek, ha viszik. És itt közbevetőleg meg kell jegyeznem, hogy a kiszolgálást Danner Mihály Széchenyi-téri kereskedő alkalmazottai és egyik fia végzik. Általában Danner végez és végeztet minden fizikai munkát a csoportnak; erre Dannert irásos szerződés kötelezi.

Szóval a csoport tagjai között mint ritkaságról beszélnek az olyan esetekről, amikor a már említett két szükségleti cikken kívül más cikk is kapható a csoportnál. Ilyenkor aztán a szokottnál is nagyobb tömeg vár bebocsátásra a kétszárnyu ajtó előtt. Egy ilyen eset alkalmával történt, hogy esti hat óra körül, tehát kerek négy órai várakozás után kiállt az üzletajtóba az egyik alkalmazott és nagyon viccesen megkérdezte:

— Ki akar még ebből az áruból?

Száz mohó hang felelte persze, hogy: én, én, én! S akkor a 18—20 esztendő fiatal ember most még szellemesebben kiáltotta a tömegnek:

— No, az jöjjön holnap.

De a kikáltás után is többen voltak, akik még mindig kaptak. Azzal a különbséggel, hogy ők nem az ajtón, hanem az udvar felől mentek be, megállapított jelre.

Máskor, ugyancsak órák várakozás után, a kiszolgálók kijelentették, hogy a hátralékos, mondjuk 250—500 számú könyvre ki-

vételesen nem ma, hanem holnap fog sor kerülni. Az ilyen számú könyvek tulajdonosai másnap természetesen újból jelentkeztek, de ekkor szigorú hangon támadt rájuk a kiszolgáló, aki úgy látszik, legfelsőbb hatalom a csoportnál:

— Ezzel a könyvvel tegnap kellett volna jönni. Ma nem érvényes!

— Hiszen éppen maga mondta, hogy máma jöjjünk.

De a replika mit sem használt, a vita hamarosan befejeződött a kiszolgálónak ezzel a fölkiáltásával:

— Nem igaz!

Sokan vannak olyanok is, akik így semmihez sem tudnak hozzájutni. Viszont megtörtént, hogy a legutóbbi zsírszódakiosztás alkalmával egy család négy kiló zsírszódát kapott. Ha szükség lesz rá, névvel is szolgálunk.

Általában: a rendszer ma az, hogy a protekciósokat elsősorban és mindenek felett elégitik ki az érkezett áruból.

A beszerzési csoportnak egyik nemrég lemondott főtisztviselője mondotta nekem, hogy a legnagyobb meglepetéssel értesült arról a lapokból, hogy a csoport raktárában betörők jártak és gyertyát és számlát vittek onnan el. Ő nem tudott arról, hogy bármelyik áru egyáltalán van a csoportnál, pedig mind a kettőt nagyon szívesen vette volna. Meg is mondta ebből az alkalomból Sándor Ignácnak, a jelenlegi elnöknek, hogy a készleteknek heteken át raktárban való tartása csak két okból történt: egyik, hogy a vezetőség annyira nem érti a dolgát, hogy nem tudja, milyen égető szükség van gyertyára és számlára és a másik ok, hogy a csoportnál a protekciós rendszer van érvényben.

(Az egyéb vádak.)

A beszerzési csoport elosztási rendszere teljesen azonos a közlélmzési hivatal elosztási rendszerével. Ez pedig annyiból áll, hogy

A vegetáriánus Kovács.

Írta: Simon János.

Kovács János 36 éves volt, nőtlen, de nagyon szolid és mérsékelt életmódu. A születte férjek szektájához tartozott: Szeszest italt csak nagyon keveset, annyit is csak nagyon ritkán ivott; nem kártyázott, nem dominózott és nem billiárdozott; a dohányzást kedvelte, de csak mérsékeltén üzte; két szenvedélye volt mindössze, mind a kettő, több lányos anyák szerint is, könnyen illeszthető bele a legszebb házasságba is: rajongója volt a sportnak és imádta a jó kosztot. Az ellen mindig tiltakozott, hogy sokat eszik; nem sokat, szokta mondani, de jót és jóízűen. Kétségtelen, hogy étkezés tekintetében nagyuri hajlamai voltak. Csak a sok tál ételből való ebédeknek és vacsoráknak volt előtte értékük; ha esténként jóllakott olyan ételekből, amelyeket szeretett, életének az az órája következett, amelynek élvezéséből soha ki nem tudna fogyni. Rágyújtott egy jó szivarra, élvezte a vacsora szájában maradt ízét, illatát, szemlélődött, pihent, emésztett, ilyenkor mindig derűs volt, ha valaki asztalához ült, kedélyesen elbeszélgetett vele.

És ez az ember nem nősült meg.

Különben fényképész volt, még pedig a legjavából. Az érettségi után ugyan banktisztviselőnek ment el, de amikor amatőrsködése nagy sikereiből megállapíthatta, hogy csak ezen a pályán teremhet számára babér, gyorsan határozott. Három évig takarékoskodott, majd kölesönöket kért, rokon támogatásokat vett igénybe, kiutazott Bécsbe, Berlinbe tanulni, két év múlva hazajött, de akkor olyan felvételeket csinált, hogy négy hét alatt versenyen fölül állt. Műterme hamarosan nagyforgalmúvá és tekintélyessé vált. Rövidesen hét alkalmazottal dolgozott. Munkája tömörkedett a környékbeli községekből és kisebb városokból is.

Kovács imádta a tisztaságot. Különösen az étkezés körül voltak nagyon kifejlődött tisztasági igényei. A szájjapolásból valóságos kultusz csinált. Nem volt előtte nagyobb bűn, mintha valakinek nem voltak szépek a fogai. Arra nem gondolt, hogy ebbe a természet is beleszólhat, amikor nem szép, sőt rossz fogakat ad az embernek. A pincérnek mindent megbocsájított, csak azt nem, ha nem volt szépen megberetvélva, nem volt tiszta a ruhája és vakítóan fehér a szalvétája. Egyszer egy pincérnek, amikor azon fogta rajta, hogy a szalvétáját a zsebébe dugta, a következő ma-

gyarázatot tartotta:

— Nézze, Józsi, maga derék fiú, eltelve jóakarattal. Ahhoz, hogy karriert csináljon, meg kell tanulnia, hogy vannak a vendéglői étkezés körül bizonyos generális szabályok, a melyeket minden jobb pincérnek be kell tartania. Ilyen például az is, hogy nem szabad a szalvétát a zsebben hordani. Nézze, Józsi, ha én ezt meglátom, önkéntelenül arra kell gondolnom, hogy ugyanabban a zsebben, amelyikbe a szalvétát tette, van a zsebkendője, vagy ha akkor épp nincs is benne, szokott abban is lenni. Már most micsoda gusztussal egyek én itt. Ilyent nem szabad tenni. A pincérnek, a szakácsnak, akinek az a foglalkozása, hogy mást étkezéshez juttasson, a tisztaságra, még annak látszatára is a legfinnyásabban kell vigyázni. Vegye ki a szalvétát a zsebéből.

Józsi kivette a szalvétát a zsebéből és odébb állt. A kiszolgálás azonban ezen a napon ismét a legrosszabb volt. Józsi az egész ebédidő alatt morgott, Kovács urat minden tál ételnél megvárakoztatta. Valamennyi többi pincérnek elmondta, hogy türethetetlen, amit ez az ember azért a rongyos havi husz korona borra valóért művel. Hisz ez bolond! — méltatlanokodott dühösen. A kukoricához

SOMLÓ MÓR ÉS SZILASI

tüzifa szén- és bognár-
fakereskedő SZEGED,
Párisi-körut 35. szám.

Helyi telefon 146.

Interurbán 146.

◆ Ajánlanak waggononként bármely vasuti állomásra szállítva, a kocsigyártó-iparhoz tartozó összes faanyagokat u. m.: kőris-, akác- és szilfárönköt, kőris- és bükkfa kerékfalpat, kőris- és akácüllöt bükkhasítványt, gömöbígű nyírfa-rudat, ökrjáromokat és gazdasági faárukat, u. m. kaszanyél, favilla és nyírfafeprüt. Kicsinybeni eladás helybeli telepükön. ◆ Gyors, pontos és előzékeny kiszolgálás! Ajánlatokkal szívesen szolgálunk!